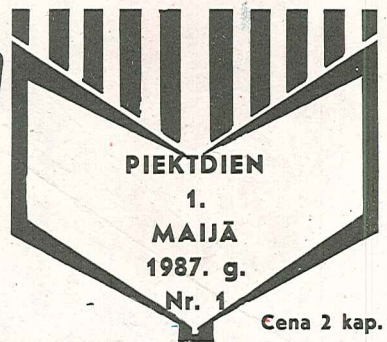

JAUNAIS CEĻS

AGROFIRMAS «KRASNIJ OKTJABRJ» PARTIJAS, ARODBIEDRĪBAS, KOMJAUNATNES KOMITEJU UN ADMINISTRĀCIJAS ORGĀNS

PA ZEMI SOĻO MAIJS

Romualds KAVINSKIS,
agrofīrmas ģenerāldirektors.

Lai cik liela gadu nasta būtu plecos zemkopējam, katru jaunu pavasari viņš sagaida kā kaut ko īpašu: ejot savos ierastajos darbos, domā, ka nu tagad būs kas neredzēts un nepiedzīvots. Un tā tas arī ir — katru gadu, aizvien atkārtodamies, zemes atdzimšanas un plaukmes brīnums ir aizvien jauns. No grauda, kas guldīts labi sagatavotā zemes klēpī, izaug jauna vārpa. Smagāka, jo ar lielāku piepūli un atbildību audzēta, jo tajā tiek ielikts vairāk līdzekļu.

Kad pa zemi soļo darba svētki, mēs ar īpašu lepnumu gribam pieminēt to, kas iemūrēts mūsu tagadējo veiksmju pamatos. Aizritējuši jau divi desmiti pavasaru, kopš likti pamati zinātniski izstrādātai saimniecības sistēmai, kas balstās uz savstarpēji cieši saistītiem elementiem: sociāli ekonomisko attīstību un sociālistisko sacensību, zemkopības sistēmu, lopbarības ražošanu, lopkopības sistēmu, ražošanas un vadības racionālo struktūru, specializāciju, darba organizēšanu un apmaksu (saimnieciskais aprēķins, brigādes darba uzņēmums), kvalitāti, ekonomiju un taupību, dabas aizsardzību. Tie visi kopā deva iespēju gadu no gada palielināt saimniecības visu nozaru rentabilitāti, un tagad tā kopā ir 42 procenti.

Šis pavasaris mums īpašs arī tādēļ, ka tajā esam iegājuši jau krievu lielākā un daudzpusīgākā kolektīvā: kopš pērnā gada augusta esam agrofirma, kurā kopā ar kolektīvo saimniecību iekļāvusies siera un cietes rūpnīcas, līnu fabrika. Līdz ar to mūsu darbs kļuvis plašāks, bet reizē arī atbildīgāks.

Un vēl šis pavasaris atnesis daudz citu pārmaiņu. Kā svarīgākais notikums jāmin PSKP CK janvāra (1987. gads) Plēnums, kurā izvirzīta plaša mūsu sabiedrības dzīves demokratizācijas programma. Kā visi padomju ļaudis, arī agrofīrmas kolhoznieki un strādnieki ar visu sirdi iekļāvusies darba un dzīves intensifikācijas un pārkārtošanas plašajā straumē, cenšas dot savu ieguldījumu kopīgajā lietā. Esmu pārliecināts, ka viss, kas tiek darīts apzināti, ar dziļu pārliecību par veiksmīgu galarezultātu, dos bagātīgu ražu kā labi iekopts tīrums.

Sagaidot savus svētkus, visi agrofīrmas apakšvienību kolektīvi veiksmīgi izpildīja uzdevumus un sociālistiskās saistības. Viņu vidū mūsu lopkopēji, kas piena ražošanā aizstāvēs priekšā plāniem un pakāpās augstāk par pagājušā gada līmeni, sviesta un siera ražotāji, kuri pastāvīgi godam pārsniedz savus uzdevumus. Šogad sparīgi strādā arī līnu fabrikas ļaudis. Jāatzīmē arī tas, ka joti liela vērtība tiek veltīta kvalitatīvo rādītāju uzlabošanai visos izejvielu ieguves un pārstrādes posmos.

Mehaniķi un laukropji sekmīgi izvērsuši pavasara lauku darbus, galveno no tiem — sēju, ko iesāka aprīļa pēdējās dienās. Viņi apzinās, ka jādara viss, lai tagad vienas dienas veikums būtu visam rudenim un nākamajai ziemai līdzvērtīgs.

Pa mūsu zemi soļo darbīgs un gaišs maijs, audzinošs un prasošs. Mums jātiec līdzī viņam.

Andris Vējāns

DĀRGIE DRAUGI, Jāņa Ivanova zemes ļaudis!

No sirds sveicu Jūs šajās dienās, kad mūsu Dzimtene mostas piepildīt lielos un atbildīgos uzdevumus! Lai par labu draugu un palīgu kļūst «Jaunais Ceļš»! Vārds un grauds — brālī. Mīļiet un kopiet abus!

Cik augstas debesis! Un ezers vaļā! Pār zemi brāzmais pavasaris nāk. Tam pēdās puresnes zied plavē zaļā, Un arī Jūsu sirdīs ziedēt sāk.

Jūs stāvat Jaunā ceļa sākumgalā,
Būs gājienš grūts. Būs vajadzīga spēja
Gan maija tīrumā, gan ziemas salā.

Lai Jūsu arkliem lemess spoži trīs,
No karstiem sapņiem izaug darba rīts
Un vakars apburts klausēs lakstīgalā!

Togad dabas kaprīžu dēļ vēl uzturēties uzņemti tempu īsto straujumu. Lai arī sējēji tīrumos izbrauca vienu dienu agrāk, nekā iepriekšējā gadā. Izrādījās, ka pirmie mieži un auzu sēklu uzņemšanai nogatavojās lauki otrajā ražošanas iecirknī, uz tiem tad arī 25. aprīlī devās trīs sēj-agregāti un apkalpojošā tehnika.

Saimniecības galvenais dispečers Alberts Čeirāns informē:

— Pēc tradīcijas graudaugu 1500 hektāri mums jāapsēj piecpadsmit darba dienās, bet visa pavasara sēja —

divi tūkstoši hektāru jāpabeidz divdesmit dienās. Parasti mehānizatori, viņu palīgi, vadītāji un speciālisti tiek galā ātrāk. Ja ir iespēja, tehnika uz lauka ir no agra rīta līdz vēlam vakaram. Speciāli dienesti rūpjas par kvalitāti, organizēta sprāga sociālistiskā sacensība.

Attēlā (no kreisās): sējēji Vasilijs Turbanovs, Sergejs Podskočevs, traktoristi Platons Leonovs un Staņislavs Špeļs, sējējs Josifs Balalajevs.

KOMUNISTISKAJĀ TALKĀ

Komunistiskā darba svētkos ražīgi piedalījās visu agrofīrmas apakšvienību kolektīvi. Kā nekad agrāk aktīvi bija kantora darbinieki, kuri sakārtoja teritoriju ciemata centrā, mehānizatori un citi. Lielā daļā vispirms veica savus tiešos ražošanas uzdevumus, tad pievienojās tiem, kuri strādāja teritoriju sakopšanā. Pie vairākām lopu novietnēm aug augļu koki — arī tie tika apkopti. Kolhoza darbos piedalījās visi Riebiņu vidusskolas 5.—10. klašu audzēkņi — fermu teritoriju sakopšanā, gādāja par kārtību būvlaukumos, galdnieku darbnīcā, pie sabiedriskajām ēkām un bērnu dārzā.

Atzinību par darbu izpelnījās 1. ražošanas iecirkņa jaunais mehānizators Nikolajs Pozdņakovs, viņa pieredzējušākie kolēģi Zotiks Balalajevs, Aleksejs Sabanskis, Anatolijs Bulovs un Andrejs Zabalujevs. Otrajā ražošanas

iecirknī atzīmējami komunisti Jānis Určs, tāpat arī Husnudinš Gibadulins, jaunie mehānizatori Vasilijs Šarakovs, Sergejs Rubļevs. Komunisti Vasilijs Abajevs un Pēteris Skutelis krievu vienī pavirzīja uz priekšu savu rītenratoru remontu.

Ar uzviju dienas uzdevumus pārsniedza atslēdznieks Jakovs Kovalkovs, virpotājs Aleksandrs Kušnerovs un citi.

Komunistiskajā sestdienas talkā piedalījās 1173 agrofīrmas darbinieki, tajā skaitā 525 no līnu fabrikas un siera rūpnīcas. Rūpnieciskās produkcijas izlaists par 13,8 tūkstošiem rubļu, lauksaimniecībā paveikto darbu apjoms sastāda 22,3 tūkstošus rubļu.

XII piecgades fondā ieskaitīti 1370 rubļi.

Zoja AGAFONOVA,
partijas komitejas sekretāre.

Sešpadsmit gadu vecumā Valentīna Sidorova uzsāka savas patstāvīgā darba gaitas. Izmēģināja roku laukopības brigādē, strādāja arī teļu ovietnē. Bet kad Leinišķos uzbūvēja govju kūti, uzņēmās tajā slaukt vienu no grupām. Un tā arī palikusi. Šī novietne bija viena no pirmajām saimniecībā, kurā izvietota melnraibās importa govīs. Tā ir iznācis, ka Leinišķu ferma pirmā pierādīja,

Pirmrindas kolektīvā

kādi tad īsti ir «griesti» izslaukumos mūsu pašu brūnajām, cik saimniecības apstākļos spēj dot importa ganāmpulks. Pērnad no tā izslaukti vidēji 7213 kilogrami. Šis rādītājs bija viens no augstākajiem republikā. Valentīna Sidorova, kura savās divās darba desmitgadēs ne reizi vien bijusi uzvarētāja sociālistiskajā sacensībā, bija vadītāja — viņa no savas grupas vienas govīs izslauca visvairāk — 7743 kilogramus.

Natālijas Leperes grupā bija 7120 kilogrami. Trešā pastāvīgā slaucēja ieguva pa 7039 kilogramiem.

Irēna NORKĀRKE,
galvenā zootehniķe.

Igora PLIČA krāsu foto.

Pārkārtošanās reālā

Ar šā gada 1. aprīli saimniecības laukopības darba vadība un organizācija izdarītas izmaiņas, kas, bez šaubām, dod reālu iespēju kāpināt darba ražīgumu, ceļ vidējā posma vadītāju atbildību. Likvidētas visas pašas laukopības brigādes, kas pastāvēja agrāk, to vietā izveidoti ražošanas iecirkņi. Ar priekšniekiem Fjodoru Gromovu un Voldemāru Adamoviču vadībā. Bijušie brigādieri pa lielākajai daļai turpina darbu, bet nu jau kā iecirkņu priekšnieku palīgi.

Agrāko brigāžu ietvaros laukopēji, veikuši savus uzdevumus, nebija ieinteresēti palīdzēt kaimiņiem, labāk dīkoja, vai darīja citus darbus.

Druvās būs VDR kombaini

Kamēr vieni mehānizatori domā par kārtējo sēju, citi jau gatavojusies labības novākšanai. Soruden kopā ar mūsu zemē ražotajiem graudaugu kombainiem pirmo reizi izbrauks agregāti E-516B. Tie ražoti plaši pazīstamajā firmā «Fortschritt» Vācijas Demokrātiskajā Republikā. Jaunie agregāti sakomplektēti.

Agregāti ir ar augstu hermetizācijas pakāpi, un praktiski netiek pieļauti graudu zudumi, to darba ražīgums trīs reizes lielāks par kombai-

Un maz jau viņu arī bija — pa kādam desmitam darba spējīgo un tikpat pensionāru. Tagad visi pienākumi ir ražošanas iecirkņu kopīgā vienotā pārziņā. Darba darītāji kļuvuši mobilāki, labāk noslogota viņu diena.

Ražīgāks kļūst arī iecirkņu mehānizatoru darbs, jo viņus vairs nebremzē brigāžu šaurās intereses, uzdevumu izpildi var plānveidīgi izvērst visa iecirkņa teritorijā.

Partijas prasība — stingri nostāties uz pārkārtošanās ceļa ieguvusi konkrētas aprises. Ražošanas iecirkņiem piešķirta operatīva patstāvība, viņu darbs organizēts pēc saimnieciskā aprēķina metodes.

A. MEŽMALIS.

niem SK-5, hedera platums — septiņi metri.

Savlaicīgi izlemts, kas saimniecībā strādās ar jauno tehniku. Tie ir kolhoza labākie mehānizatori Vladimiris Agafonovs, Vasilijs Abajevs, Aleksandrs Malahovs, Fjodors Gorins, Jānis Ozoliņš un Vladimiris Givoina. Viņi rūpīgi iepazīnušies ar šo agregātu tehnisko uzbūvi, kārtojot to komplektāciju.

Valērijs UNŽAKOVS,
galvenais inženieris mehāniķis.

APRAKSTS

NO GADU TĀLĒM

Kolhozs «Krasnij Oktjabrj» pirms 33 pavasariem

Laikam gan kā visiem jaunajiem cilvēkiem, arī man gribējās ātrāk sākt patstāvīgu darbu dzīvi, jo aizgāju mācīties uz Rēzeknes zooveterināro tehnikumu. Tas bija netālu — tepat Maltā. Tagad nosaukums skan daudz lepni un tur jau iesī apgūst daudz specialitātes, pat celtnieku. Tehnikumu pabeidz, bet kur lai strādā? Tādus kā mēs uzskatīja par mācītiem vīriem. Tuvākajās saimniecībās ar to lopu mazumu, kāds bija, par zootehnikiem vēl nedomāja. Iestājos darbā mašīnu un traktoru stacijā. Bet šis bija tas laiks, kad sākās kolhozu patstāvības dibināšana un atīstīšana. MTS reorganizēja, saimniecības apvienoja lielākās, tās saņēma pašas savā rīcībā traktorus un piekabes inventāru. Parasti jau bija tā, ka traktoristi tikai skatījās MTS sarakstos, bet dzīvoja kolhozos, turpat arī strādāja. Nu viņi bija tuvāk savām dzīves un darba vietām.

tās. Pat linus uzpirka kaimiņu saimniecība — Kirova kolhozs, lai pēc tam pildītu savas piegādes valstij un gūtu peļņu. Pat ne uzpirka, bet «aizņēmas». Gadījās, ved uz Aglonas staciju graudus, ved valstij, bet pa ceļam pārdot par kandžas pudeli kaimiņu kolhoza brigadierim vai kādam spekulantam. Un tā bez gala. Ne kādas uzskaites, ne cieņas pret sava darba augļiem. Uz to vienaldzīgi nebija iespējams noraudzīties. Aizgāju pie priekšsēdētāja Nikolaja Firsova. Sak, tā un tā, stāvoklis vairs nav paciešams. Ne kolhozs, bet veļns viņu zina, kas...

tors Romualds Kavinskis. Dabas zinību skolotājs, tātad nav gluži svešs laukiem, bet kas to zina, kāds būs vadītājs. Atsauca uz partijas aicinājumu kā trīsdesmitstokšnieks. Tātad, grib strādāt. Bija tādi, kuri balsoja pret, bet lielākais vairums bija par. Un tā mēs ieguvām jaunu priekšsēdētāju. Nezinu, ko viņš domāja par mūsu kārtību, kad bija iepazīsies ar to, bet staigāja ar drūmu un norūpējušu vaigu.

Oktoobra ideāli aicina strādāt padomju tautas labklājības vārdā, Dzimtenes uzplaukuma vārdā, sociālisma un miera vārdā. Tad savienosim viena veselumā savu prātu, savu gribu un savu enerģiju! Izmantosim šo nepārvaramo spēku savu jauno uzdevumu atrisināšanai! Izpildīsim visu paredzēto! Godam turpināsim Oktobra Ievadīto revolucionāro procesu!

No Padomju Savienības Komunistiskās partijas Centrālās komitejas aicinājuma Padomju tautai sakarā ar Oktobra Sociālistiskās revolūcijas 70. gadadienu

Sis tik noplāta rokas: ko mēs te varam darīt. Tā tajā dzīvē iestādīts. Tāda nolādēta šī zeme bijusi un paliks, tādi ļaudis te dzīvojuši — ne par varēm tos nepāraudzināsi!

kurtoja diendienā. Uzklauzīja uzmanīgi, pats pārbaudīja, izsvēra un tad tikai teica savu vārdu. Stingrību prasīja no mums visiem, bet, ja ko solīja, tad arī izpildīja.

Un ko gan no viņa varēja prasīt? Mazizglītoti, labi ja prata nēsāt zīmogu un uzvilkt parakstu. Lauki saņēma mērojumā tik vien, cik zvirbulis spēj uznest. Un kas tur varēja izaugt? Pienāca rudens, norēķinu laiks — nepietika sēklas tiesi. Leinīškos bija novietotas aitas — izrādījās, ka palikuši vienīgi jēri. Pirmais darbs, ko izdarījām, — sanumurējām visus dzīvniekus. Nu tie vairs nevarēja aizkļīst. Tad stingri uzskaitījām visus lopbarības krājumus, sastādījām racionus, bet glabātuvi durvīm priekšā salikām atslēgas, piekomandējām atbildīgos. Atnāca mana darba kolhozā otrais pavasaris. 1. aprīlī notika kopīgā sapulce — vēlējām jaunu priekšsēdētāju. Daudzi viņu pazina — tas bija Priekuļu septiņgadīgās skolas direktors

Kur glabājās kopu manta, tur pa naktīm parādījās sargi un garnadži pierima. Sāka strādāt prātīgāki brigadierī. Piemēram, kara dalībnieks Artemijs Tumašovs. Viņš dzīvoja Puščā — tur bija IV brigāde, pēc skaita pēdējā. Bet darbos — pirmā. Viņš pierādīja, ka ar linieim labi varam tikt galā arī paši un gūt labu peļņu. Paši novāca, atdalīja un žuburos kaltēja pogaļas, stiebrus mērcēja mārķos un tilināja rugainēs. Tad save darīja, izžāvēja un ved uz mīstīšanas un kultīšanas agregātu. Kad pienāca laiks — strādāja divās maiņās, agregātā grieza traktors. Bija divi tādi punkti. Pārdevām linus — parādījās arī nauda, varēja lopiem iepirkt raušus, iegādāties citu nepieciešamo.

Bija mums togad divi traktori — riteņnieks HTZ un kāpurnieks NATI, viena kravas automašīna, par «poluforku» saucām, tātad, pusotru tonnu spēja pārvadāt kravas. Parūpējāmies, lai pavasarī lauki dabūtu visu mērojumā, kāds bija saimniecībā, lai tirumi tiktu kārtīgi sagatavoti. Rudenī izauga laba raža. Tās novākšanā un apkulšanā tika mobilizēti visi. Mūsu priekšsēdētājs bija par katru cenu, lai to izdarītu pēc iespējas ātrāk, tāpēc strādājām visi, kā saka — lieli un mazi, ne vien laukkopji, bet arī visi lopkopji, speciālisti un priekšnieki. Aizgūtnēm pūkšķēja motorīņš «Deutsch», iekaukdams griezās kulmašīnas «Iamanta» kulķurvis. Tie, kas bija speciālisti iekšā laišanā — tie saņēma atbilstošu uzdevumu, palīgi grieza arī ūķu saites. Savi speciālisti strādāja uz salmu stīpas, savi — pie graudu pieņemšanas un svēršanas. Cilvēku netrūka, pa vasaru mēs bijām it kā pārāguši un pārveidojušies, tālab strādājām sirsnīgi un saskatīgi. Vēl tagad austi skan šo rudenīgo dienu darba mūzika un acu priekšā redzu zeltaino salmu plūdus.

PIE MŪSU KOLĒĢIEM SLUŠOVICĒ

Neliels ieskats pieredzē, ko liellopu embriju transplantēšanā guvuši Slušovicē agrokombināta speciālisti Čehoslovākijā.

Es strādāju kūļu pievešanā no lauka, kur tie ūva stafos. Devīni brāļi cieši rīņti viens pie otra, desmitais — par cepuri augšā. Priekšsēdētājs Romualds Kavinskis prata stūrēt automašīnu (mācētāju prietas ar tehniku mums bija gaužām maz), viņš sēdēja pie stūres. Viens lauks apkults, gaudi sabērti drošos apcirķos — pārbāzējāmies tuvāk otram. Darbs gāja no rokas, un paši pirmie apkulāmie, pirmie norēķinājāmies ar valsti. Pa naktīm sargi bija jānoliek arī pie salmiem — vecās ierašas vēl nebija izdudušas dažos neapzinīgajos, kuri paši nejaudāja godīgā ceļā segādāt sev nepieciešamo.

Sos jautājumos plašos aspektos risina un arī propagandē docents Ļubošs Holijijs no Brno, agrokombināta ganāmpulka reprodūktīvās fermas vadītājs Antonijs Jiričeks, šīs fermas darbinieki Hanna Capekova, Mirosłavs Žaks un Hanna Mazurkova, kā arī inženieris Indriks Oškera un citi. Viņi pasvītro, ka zemkopības attīstība aizvien drošāk balstās uz zinātnes un tehnikas sasniegumu intensīvu izmantošanu. Kā vienmēr viņu saimniecībā progresīvajos pasākumos priekšpulkā ir komunisti, viņus atbalsta vadītāji un vienkāršie darba darītāji. Savā pieredzē mūsu čehu draugi jau pārliecinājušies, ka lopkopība tālāk jāattīsta uz zinātniskiem pamatiem.

Visi bija pazaudējuši cerību, ka kolhozs spēs izķepuroties no parādiem un kolhoznieki varēs ko saņemt par savām darbadienām. Bet bija noticis brīnums: graudu palika arī sadalei strādājušajiem. Nebija raižu par lopbarību — dzīvnieki nekarājās striķos, kā iepriekšējā ziemā. Mēs togad pat atļāvāmies iepirkt piecas šķirnes govīs Česu rajona kolhozā «Sarkanais Oktobris», jo mūsu pašu vietējās brūnājas ne ar kādu spēku vairs nebija piespēzamas dot vairāk piena.

Vispirms uzmanība tika veltīta bagātīgas barības bāzes radīšanai, tad pievērsās teltišu individuālajai atļasei, audzēšanai un kopšanai. Sperts arī nākamais solis — agro embriju transplantācija. Tam gatavojas jau vienlaikus ar teltišu audzēšanu, stimulējot, lai no tām izveidojas produktīvas govīs.

Rudenī, kad bija redzami pirmie darba augļi, pat tās mutīgās sieviņas, kuras vēlēšanu sapulcē bija pret jauno priekšsēdētāju, sak, nepazīstam un negribam pirkt kaķi maisā, sprieda jau savādāk: izglītojam cilvēkam viss padodas labāk... No gadu tālēm iznirst sen pārdzīvoti notikumi, cilvēku sejas, paša jaunības dienu gaitas. Laikam gan — ja nebūtu tā rūdījuma, nebūtu arī šodienas, bet visa pirmsākums ir Liekais Oktobris, zem kura dižā karoga nostāigāts šis ceļš. Pēteris LEITĀNS, darba veterāns.

Izstrādāts vienots plāns, izveidotas un labiekārtotas laboratorijas. Embriju iesaldē, lai varētu pārvest uz attālākām vietām. Tāpat izstrādāta arī tehnoloģija embriju atkausēšanai. Visi šie procesi stingri balstās uz zinātnes atklājumiem.

Speciālisti uzskata, ka radītas visas iespējas, lai ar liellopu gēnu fondu varētu izdarīt starptautiskas apmaiņas embriju banku līmeni, tādējādi izveidot jaunas piena lopu šķirnes. Transplantācijai gatavo sešu septiņu dienu vecas embriju morulas ar astopas deviņas dienas vecas blastocistas, tās pārnes jaunajā mātes organismā. Jāpiebilst, ka procedūra ir bez asiņošanas, nekaitē dzīvnieku bioloģiskajam un fizioloģiskajam funkcionā, iegūstamie jaunlopi iemanto labākas, cilvēkiem vajadzīgākās īpašības.

IZMANTOJOT LABVĒLĪGOS APSTĀKĻUS

Augu diennakti nerimst darbs līnu fabrikā. Te strādā trīs maiņas. Bija uzskāta 1984. un 1985. gadā pieņemto līnu stiebrīņu pārstrāde. Tie izrādījās labas kvalitātes, gari, un visiem liels gandarījums, kad sokas garš šķiedras ražošana, kas mums parasti sagādā nopietnas problēmas.

PRĪLIS agrofirmas laudīm bija raksturīgs ar daudziem interesantiem kultūras pasākumiem. Tā sakot, pirms atbildīgā cēliena, kas sākas ar lauku darbiem, tas bija laba garīgā uzlādēšanās.

«Vakarēšana». Iepriecināja tas, ka ansamblis uzstājās latgaliešu, dialektā, košie raibie tēpi un rotājas, ko mūsu pašdarbnieces meistārtīgi iestarpināja savā programmā.

Draudzības tilts: «Preiļi — Valka»

Pie mums viesojās Eģemes ciema jauniešu deju kolektīvs, kolhoza «Oktobris» vidējās paaudzes deju kolektīvs un padomju saimniecības «Vidzeme» jauktais koris. Ar atbraucējiem tikās un par saimniecības vēsturi un tagadni stāstīja firmas ģenerāldirektors Romualds Kavinskis, tad valcēniēši apskatīja šķirnes zirgu novietni, iepazīsies ar tās darbu. Koncerts pagāja jaunu un vecu riebiņiešu sirsnīgo aplausu pavadībā. Kad bija izskanējušas pēdējās dziesmas, ciemiņi un mājas saimnieki apmainījās ar piemiņas veltēm, atbraucēji nespējot projām. Viņi sapulcējās mazaļā zālē, kur paši savu uzstāšanos noskatījās videoierakstā.

Noslēgumā mājiņieki un mūsu pašdarbnieki sapulcējās pie ķimeņu tējas galdiem, noskatījās amatierfilmās par vietējo saimniecību darba tikumiem un jaunajām tradīcijām, kas ienāk kolhoznieku sadzīvē. Par kolhozu «Vienība» un Jērcēnu ciemu, tā vēsturi, tagadni un problēmām daudz interesanta pastāstīja vadītāji — kolhoza priekšsēdētājs Valdis Zīvers un ciema izpildkomitejas priekšsēdētāja Gaļina Ločmele.

Šķiedras izlaidē kopīgais plāns veikts 108,4 procentu apjomā, tajā skaitā tieši garās — 110,7 procentu. Varu piezīmēt, ka pagājušajā gadā mēs ar garās šķiedras izlaidē palikām parādā valstij.

Sākam pārstrādāt 1986. gada ražu. Saimniecībā līni nebija padevušies un mums atkal ir lielas grūtības ar garās šķiedras ražošanu.

Ciemiņi saimniecības centru atstāja vēlu vakarā. Bet nākamajā sestdienā mūsu agrofirmas pašdarbnieki savukārt sēdās autobusos un brauca uz Valkas rajonu atbildes vizītē. Riebiņu ciema jauniešu deju kolektīvs, Preiļu vīru ansamblis un folkloras ansamblis ieradās Evelē, kur kolhoza «Vienība» teritorijā ir Jērcēnu ciema klubs. Ciemā divas saimniecības — jau minētā «Vienība» un «Ļeņina Dzirkstele».

Ivans STARIČENOKS, Riebiņu ciema izpildkomitejas priekšsēdētājs.

Pirmajā ceturksnī rūpnīcā bija izraistījusies sprauga sociālistiskā sacensība, izmantojot labvēlīgos apstākļus, visi strādāja saspriegtī. Vadībā izvirzījās maiņas, kuras vada meistari Valentiņa Terentjeva un Boriss Šteinbergs.

Saimniecībā vēl tikai tagad sāc celt plašu kultūras namu, esošā telpas bija pilnas — aizņemtas visas skatītāju vietas un par šauru bija uz nelielās skatuvītes. Mājiņieki sirsnīgi sveica visus koncerta programmas numurus, bet jo sevišķi patika mūsu etnogrāfiskā ansambļa uzvedums

Kira KRISŪKA, līnu fabrikas ekonomiste.

Čehoslovākijā ar mikrotehniku nodara operācijas embrijiem, veic īsusaukto mikroķirurģiju. Piemēram, mē, iegūtu dvīņu teliņus, kā arī veic citus uzdevumus. Embriju transplantācijas attīstībai un tālākai izpētei ir liela sabiedriska nozīme, jo, balstoties uz to, zinātnie iegūs jaunus ierocus arī cīņai pret cilvēku slimībām. Tā uzskata, piemēram, Slušovicē agrokombināta reprodūktīvās fermas vadītājs zinātnieks Antonijs Jiričeks un citi. Embriju donores ir ļoti augst-ražīgas govīs — gadā dod no astoņiem līdz desmit un vēl vairāk tūkstošiem kilogramu piena ar augstu tauku saturu.

Ar transplantāciju Slušovicē sāka nodarboties 1977. gadā. Tika ieguldīts liels darbs, veidojot bāzi, un kā atalgojums nākamā gada martā piedzima pirmie transplantētie teliņi. Pārnesti bija 900 embriji, piedzima 412 jaunlopi, no kuriem 42 bija dvīņu pāri. Pirmie panākumi spārņoja, sākas jo rūpīgs un spriegs darbs. 1983. gada vasarā agrokombināta vadītājs Františeks Čuba izdeva rīkojumu par embriju transplantācijas programmas apstiprināšanu. Tika īpaši atlasīts augstāztīgs slaucamo govju ganāmpulks, izvietots divās atsevišķās novietnēs. Saimniecībā darbojas arī pārvietojamā laboratorija, iekārtota Brno speciāli šim nolūkam konstruētā un izgatavotā autobusā, kurā ir trīs darba kabīnīti, skapiši preparātu uzglabāšanai, speciālisti apgādāti ar elektroenerģiju un gāzi.

Interesantas ir mūsu čehu kolēģu atziņas par dvīnīšu producēšanu. Mātes organismā ievada divus embrijus, vai arī sadala vienu olšūnu. Tā iegūst līdz 35,7 procentiem dvīņu pāru.

(No laikraksta «Naše Cesta»)

Atdzimst rūpnīca

FOTOREPORTAŽA

KĀ KLĀJAS FLAGMANIM

SIERA RŪPNĪCA PIECGADES SĀKUMĀ

Līdzās jau esošajiem cietes rūpnīcas korpusiem aprīļa sākumā tika pabeigta pamatu likšana jaunam. Tagad virs tiem aug sienas. Jauno telpu derīgā platība ir 650 kvadrātmetri. Būvdarbi, ko agrofirma veic saviem spēkiem un ar savu tehniku, jāpabeidz līdz kartupeļu sagādes sākumam.

Vissavienības institūtā, kas atrodas Baltkrievijas PSR galvaspilsētā Minskā un kur pēta pārtikas produktu ražošanu no kartupeļiem, izstrādāta tehnoloģija, piemērotā mūsu agrofirmas cietes rūpnīcas apstākļiem un jaunām. Istenojot zinātnieku ieteiktos priekšlikumus, ar kuriem iepazīšies speciālisti, tad arī tiek realizēta uzņēmuma atdzimšanas programma.

Jau šogad ar kartupeļu jaunās ražas saņemšanu varēsīm sākt no tiem iegūt daudz lielākā vairumā augstas kvalitātes cieti, kā arī tieši pārtikā lietojamus produktus — čipsus, biezeņa pulveri un granulas. No tiem ātri un viegli var sagatavot garšīgus un barojošus ēdienus.

Vēl jāpiezīmē, ka ar rekonstrukciju uzņēmums ne vien patērētājus varēs iepriecināt ar jauniem ražojumiem, bet arī ātrāk apkalpot bumbuļu piegādātājus ražas novākšanas laikā rudenos, lai nerastos satrēgumi, nebūtu ilgi jāgaida, kamēr pieņem lēmumu.

Firmas saimniecība rūpējas, lai uzņēmums darbu varētu sākt agrāk — zināmu daļu kartupeļu aizstāj ar agrāniem. Turklāt lielāks īpatsvars būs ar cieti bagātākām šķirnēm.

Lielāka uzmanība, tāpat, tiks pievērsta mūsu pamatražošanai. Taču mēs iepirkam arī ābolus, no tiem gatavojam sulas. Līdz šim laudās bija niecīgas, tālab arī sagādājām maz šo augļu, turpmāk ceram iepirkt vairāk.

Applāšināsim konfekšu ražošanu. Aizvadītajā gadā izgatavots vairāk par 200 tonnām «Goliņu». Viss darbs bija jāveic ar rokām. Esam saņēmuši palielinātu uzdevumu. Lai to izpildītu, rūpnīcā uzstādīsim automātiskās un pusautomātiskās līnijas.

Vasilijš FIJIMONOVS,
cietes rūpnīcas direktors.

Pēc fondu vērtības, ražotās produkcijas apjoma mūsu firmas siera rūpnīca ir pirmajā vietā starp rūpnīciskajiem uzņēmumiem. Tāpat mūsu rūpnīcības flagmanis. Kā tam klājas?

...Lai kad ielūkotos cehos, vienmēr tur valda spriega darba noskaņa. Viena pēc otras pa vārtiem iebruc autocisternas ar visiem pazīstamajiem uzrakstiem «Piens». Paiet dažādi desmiti minūšu, tās nodevušas vedumu, uzņēmušas vājienu un dodas atpakaļ uz saimniecībām. Cehos spīguļo daudzie cauruļvadi, siera sagatavošanas automātiskās līnijas resnvederainie tanki, nerimusi slīd transportiera lente piena cukura cehā. Viss ir ierasti, ritmiski. Un tomēr šo piecgades gadu mūsu kolektīvs uzsācis ar vairākām pozitīvām pārvērtībām darbā. Februārī uzsākām jauna lopbarības produkta — laktomiksa — ražošanu, izgatavoti pirmie 2,3 tūkstoši tonnu.

Pirmajā ceturksnī divus mēnešus bija pārtraukta siera gatavošana. Dāņu speciālisti no firmas «Pasilax», kuras iekārta strādā mūsu uzņēmumā, nomainīja siera ražošanas tehnoloģisko līniju, pārbaudīja darbā. Tagad te viss ir pilnīgi automatizēts, operators seko displeju ekrāniem: uz tiem atainots viss process, ražošanas norises, mehānismu darbs.

Pirmajā ceturksnī siera gatavotāji strādāja tikai vienu mēnesi, bet darbu apstādīšana sakarā ar jauno siera gatavotāju uzstādīšanu nebija par šķērslī — šī produkta izlaides plāns godam pārsniegts. Pie kam jāpiebilst, ka, salīdzinājumā ar iepriekšējo gadu, uzdevumi ir lielāki. Mums bija jāražo 950 tonnas siera, ražots par 19 tonnām vairāk. No tām 48,3 procenti ir augstākā labuma un atlikušie 51,7 procenti — pirmās šķiras. Šogad izdevies izvairīties no brāķa (pērn tas sastādīja 1,8 procentus). Te savs nopelns arī rajona saimniecībām, kuras mums piegādā pienu — sākušas strādāt kvalitatīvāk.

Sviesta ražotāji rūpnīcā netika traucēti, viņu rīcībā nodotā tehnoloģiskā līnija nav izmainīta, šis cehs strādāja ierastā tempā. Plānotais sviesta daudzums, kurš 1 ceturksnī bija

310 tonnu apjomā, pārsniegts par 55 tonnām. Tāpat izpildīts piena cukura ražošanas plāns — 160 tonnas. Sviests, ko ražo rūpnīca, pilnīgi viss ir augstākā labuma, šim rādītājam atbilda 80 procenti piena cukura, 20 procenti bija uzlabotā, tāpat, vēl labākas kvalitātes.

Gada sākumā uzņemtais temps tagad nostabilizējies, visi cehi strādā ar pilnu slodzi. Aprīlim mums bija ielānāts saražot 500 tonnas siera, 225 tonnas sviesta — abi šie galvenie rādītāji sekmīgi pārsniegti. Tas liecina, ka mūsu kolektīvs godam tiek galā ar uzdevumiem.

Ražošanas procesi uzņēmumā ir ļoti sarežģīti, augsta mehanizācijas un automatizācijas pakāpe. Lai visa šī plašā saimniecība darbotos godam, lai strādnieki varētu sekmīgi pildīt plānus, vienmēr nomodā ir kontroles mērinstrumentu un automatikas brigāde 13 cilvēku sastāvā, kuru vada metroloģiskās laboratorijas priekšnieks Jānis Vaikulis. Viņa kolektīvs pastāvīgi ir ļoti noslogots, šī gada pirmajā ceturksnī viņiem bija daudz papildus rūpju, jo strādāja kopā ar firmas pārstāvjiem pie jauno automatisko siera gatavotāju uzstādīšanas un to elektronisko sistēmu noregulēšanas.

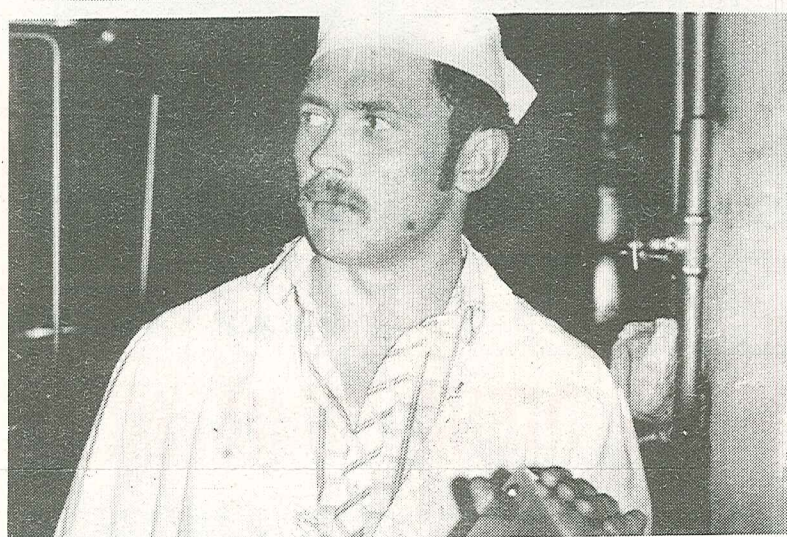
Ne tikai šajā kolektīvā, bet arī visā rūpnīcā pamati ražīgām darbam ielikti jau ar 12. piecgades pirmajām dienām. Tas ir droša garantija, ka tikpat sekmīgs būs tās otrais gads.

Andris JAUNKALNS,
siera rūpnīcas galvenais tehnoloģis.

ATTELOS: kontroles mērinstrumentu un automatikas laboratorijas brigadieris Jānis Jaudzems; bakterioloģiskās laboratorijas inženiere bakterioloģe Valentīna Greiža; siera ceha meistars Zigurds Bulašs. Šajā amatā viņš vēl nesena, bija apzinīgs strādnieks un tika izvirzīts.

A. MEŽMAĻA foto.

UZ INTENSIFIKĀCIJAS CEĻA

Melnraibais ganāmpulks: šodien un rīt

Mūsu republikā tradicionāli nodarbojas ar Latvijas brūno govju turēšanu. Pēdējos gados tomēr, tāpat kā visā valstī un visā pasaulē, aizvien lielāka vērtība melnraibajam ganāmpulkam. Lopus ievēd no ārzemēm vai arī bulļu spermā — no ASV, Kanādas un citām zemēm. Vadošā loma piena ražošanā pašlaik ir Holšteinas lopiem-melnraibajiem ar amerikānisko izcelsmi. Ar to audzēšanu mūsu saimniecība nodarbojas kopš 1981. gada. No republikas saimniecībām tika ievestas grūsnas teles — dāņu, holandiešu un vācu šķirnes. Vēlāk, laikā no 1982. gada un līdz 1985. gadam, ievestas 609 holšteinizētās dāņu un holandiešu melnraibās govīs.

Kāpēc saimniecībai tas bija vajadzīgs un ko devis?

Paanalīzēsīm četru gadu darba pieredzi un izdarīsim secinājumus.

Pirmām kārtām, melnraibais ganāmpulks dod vairāk piena, salīdzinot ar vietējām Latvijas brūnajām govīm, pie kam jo augstāka ir holšteinizācijas pakāpe, jo augstāka produktivitāte. Pēc SELEKS datiem kolhozā «Krasnij Oktjabrj» 1986. gadā no Latvijas brūnās šķirnes govīs 1 laktācijā iegūti 3754 kilogrami piena ar tauku saturu 3,91 procenti, trešajā laktācijā un vē-

lāk — 4598 kilogrami, tauku — 3,94 procenti, bet no Holandes melnraibajām šie rādītāji ir attiecīgi 4633 kilogrami un 3,9 procenti, 6073 kilogrami un 3,83 procenti, no dāņu — 4897 kilogrami, 3,91 procenti un 6379 kilogrami un 3,94 procenti. Tajā pašā laikā holandiešu, kas bija krustotas ar holšteiniem 1 laktācijā deva pa 4897 kilogramiem piena, kura tauku saturs bija 3,91 procenti, dānietes krustojumā ar holšteiniem — 5241 kilogramu un 3,86 procentiem tauku. Holšteinietes — pirmajā laktācijā 3478 kilogrami ar 3,88 procentiem tauku, trešajā laktācijā un vecākās — 7281 kilogramu ar 3,75 procentiem tauku.

No minētajiem piemēriem redzams, ka melnbaltās govīs augstu produktivitāti uzrāda jau ar pirmo laktāciju un sasniegto līmeni saglabā arī turpmāk. Selekcionāriem īpašu interesi izraisa tādi lopi, kuriem augsti piena izslaukumi savienojas ar augstām at- ražošanas īpašībām, ar pielagošanās spējām jaunajiem dzīves apstākļiem un barības režīmam, kad tos pārvieto uz citurieni.

Vidēji lielā ganāmpulkā atražošanas rādītāji (grūsnības, cietstāves un citi periodi) ir normas robežās, taču ar produktivitātes pieaugumu tie sāk pa-

sliktināties. Piemēram, dāņu šķirnes govīm, pieaugot piena izslaukumam par 1000 kilogramiem, intervāls starp atnešanos palielinājās par 27 dienām, pieauga ālavība. Tas nozīmē, lai pagarinātu augstāzīgo govju izmantošanas ilgumu, tām jārada fizioloģiskajai darbībai maksimāli labvēlīgi apstākļi.

Mūsu saimniecības lielfermā «Progress», kur koncentrēts lielākais skaits melnraibo govju, pēc visiem parametriem (izņemot apmēru lāpstiņu joslā) pārsniedz vienaudzes citās novietnēs. Tāpat, tās ir labi attīstītas un spējīgas sasniegt maksimālus izslaukumus. Mums atliek tikai nodrošināt kvalitātes atražošanu.

Visiem zināms, ka tikai labi attīstījusies tele var kļūt par pilnvērtīgu govī. Izveidojusies tendence teles apsēklot 14-16 mēnešu vecumā, taču katrā ziņā tām jānodrošina intensīva audzēšana, lai līdz apsēklošanas laikam melnraibās teles sasniegtu 380 kilogramus dzīvsvarā.

Centšamies darīt visu, lai melnraibās govīs spētu dot tik daudz produkcijas, cik spēj.

Jeļena Korotkova,
ciltslītu zootehniķe.

LAIKABIEDRA PORTRETS

Viens no dinastijas

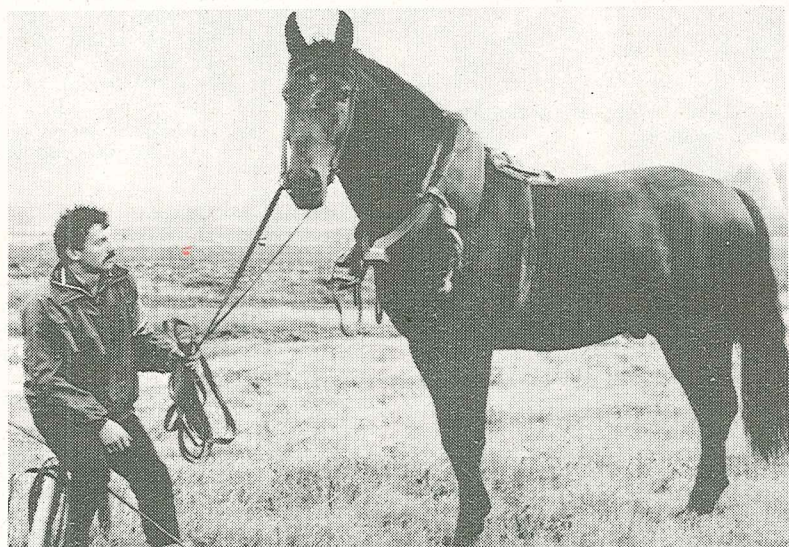
Kolhozā «Krasnij Oktjabrj» ir vairākas ģimenes, kur lopkopēju amatus pārmantojuši bērni un turpina tradīcijas, strādā ar vēl lielāku enerģiju un prasmi. Viens no tādiem ir Voldemārs Smukša. Vecie ļaudis zina stāstīt, ka viņa vectēvs bijis apkaimē pazīstams kā labi turēta un kopota zirga īpašnieks. Ar brašu rumaku ieradās viņa tēvs, kad dibinājās kolhozs, tika savesti vienkopus inventārs un lopi. Nelaikim patika nodarboties ar zirgu sportu, viņš veiksmīgi startēja vairākās zirgu darba spēju pārbaudes sacensībās, trenēja tos. Tad viņam palīgā nāca arī Voldemārs.

Pašlaik viņš kopā ar māti Zinaīdu saimnieko Zabegu zirgu novietnē. Viņiem nodotajā fermā allaž ir kārtība, dzīvnieki labi apkopti un pabaroti.

Fermu Voldemārs bija atstājis tikai pa to laiku, kamēr dienēja Padomju Armijā, apguva kara mākslas. Nu jau aprītējuši pieci gadi, kopš novilkts šinēlis. Viņš turpina tēva iesāktos: trenē zirgus, ar tiem piedalās sacensībās. Labākie sasniegumi bija pērn, kad ar deviņiem zirgiem startēja zonas un republikas zirgu darba spēju pārbaudes sacensībās, ieguva godalgotās vietas. Vēlāk ar trim vislabākajiem zirgiem viņš republikas komandas sastāvā piedalījās Vissavienības 29. sacensībās, kur Latvijas komanda ieguva 1 vietu.

Voldemārs ADAMOVIČS,
1 ražošanas iecirkņa priekšnieks.

ATTELĀ: Voldemārs Smukša.

legūti pirmie liellopu embriji

Sākta veidot saimniecības embriju donorgovju grupu. Tām iekārtota īpaša novietne, izraudzīti lopkopēji. Darbu uzsācis arī embriju transplanācijas centrs, ko vada veterinārais

feldšeris Jānis Sudņiks. Viņš jau ieguvis un pārstādījis pirmos embrijus. Pirmā donore, no kuras iegūtas blastocistas, bija govī «Nācija», kura aizvadītajā gadā otrajā laktācijā deva

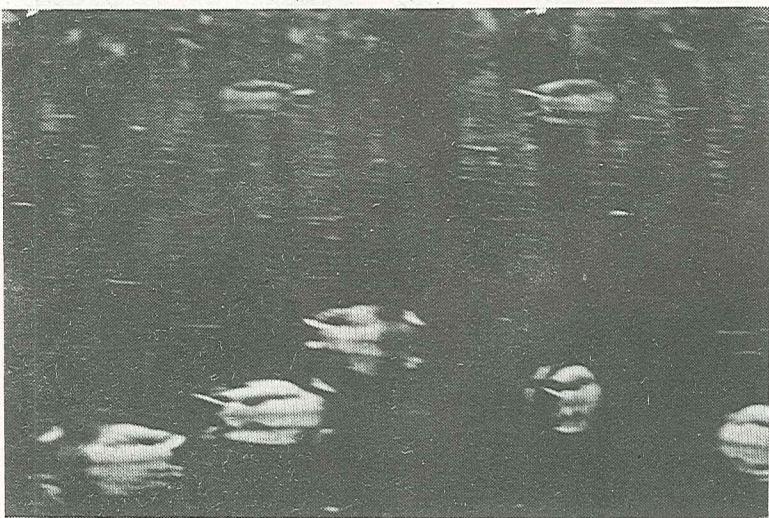
8171 kilogramu piena ar tauku saturu 4,1 procenti.

I. LAUKS.

DABAS STÜRĪTIS

Man katru rītu brīnums prefi veras,
Tas mūžam dzīvais, mainīgais:
Ik bērzs, kas ceļa malā tveras,
Ik pakalns — tālē gaistošais,
Ik puša treillis kaisošais.
Un saku es: stāj, laimīgais,
Nu lauj, lai sirds šo daili aizzeras!
Nu soļus piebremzē kaut mazuliet,
Tad tālāk ceļu spēsi vieglāk iet!

Attēlā: atpūta pēc tālā ceļojuma.

*****

VIENA DIENA MANĀ MŪŽĀ

Nav bijis tādas reizes, kad daba man nedāvinātu kādu patīkamu tikšanos. Tēpat, Riebiņu ciemata tuvumā.
Eju viens un baudu klusumu. Pēkšņi aiz kokiem sāk plunkšķēt ūdens. Kas tur? Steidzos tuvāk un pamenu, ka ar slaidiem lēcieniem pa purviņu aizlēpato stīrniņa. Viņa mani tomēr agrāk pamanījus! Nu ko, turpmāk mežā jāieklausās un jāieskatās vērtīgāk.
Sī, tikko aizvadītā ziema, meža iemītniekiem sagādāja daudz nepatīkamu brīžu. Labi, ka viens otrs kolhoznieks uz zārdu galotnes bija atstājis pa kušķim sienu — to ar baudu notiesāja stīrnas un alpi. Bieži vien gadījās redzēt viņus klaiņojam turpat netālu no vidusskolas, gar ceļa malām. Tagad šie dzīvnieki vairs nerādās cilvēku tuvumā, kļuvisi tramīgāki.
Kā rūsgani pelēks kamols pāri pakalnam aizcīlpo zaķis. Kad visos laukos sāks rukt traktori, arī tas manīsies uzturēties klusākās vietās. Varbūt baidās par saviem nedarbiem,

ka ziemā apgrauzis ābeļu zarus turpat pie cilvēku māju logiem. Sniega sega bija bieza un nu zaķu zobu pēdas rēgojas ievērojamā augstumā.
Mežs un lauks ir putnu balsu pieskandināts. Cik tas kluss bija baltajās ziemas dienās, cik trokšņains kļuvis tagad! Kādus tik dziedātājus un čivinātājus nemana lēkājām un spurdzām pa zariem! Prieks redzēt viņu nerimtīgo rostiņu.
Kad tā brīdī pētiņas koku galotnes, atskan čaboņa pērnajās sausajās lapās, kas klāj zemi. Zāles un augi vēl nav tik tālu paštiepušies, lai tās noslēptu. Tas nodeva ziņkārīgo viltnieci lapsu. Laikam skatījusi un pētiņusi, kas tad ielauzies viņas valstībā, bet, atnācēja sakustēšanās izbiecēta, manās prom, kā rūsgana šautra aizslīd uz biežu.
Tā var būt viena diena, var būt arī dažas stundas, kas pavadītas vienatnē ar dabu. Bet tās dod uzmundrinājumu visai nākamajai darba nedēļai.
Lai vairāk ir tādu dienu!
Juris KAUSA.

Vai māsai labi garšo?

Ventilators № 1

HUMORS UN SATĪRA

Mūsu kredo Sievasmāti nedrīkst aizmirst

Ventilators ir visizplatītākais atsvaidzinātājs, zāvētājs un citu darbu darītājs. To lieto gan kolhozā, gan mūsu rūpnīcās. Tas stāv lopbarības šķūļos un rūpnīcu ceļos, kabinetos un automašīnu kabīnēs. Tāpat, bez tā nevar iztikt. Vienu papildus ventilatoru gribam uzstādīt arī mēs. Bet tādu, kurš būs lietojams visur un vienmēr. Nu tad lai iet arī sākims vēdināšanu.

MAZAS IRONIJAS

No vilka bēg, uz lāča tiek

Reiz divas labas slaucējas jeb govju mehanizētās slaukšanas meistares, kā viņas sauc modernā valodā, vai nu sastrīdējās ar vīriem, vai kādu citu iemeslu dēļ, bet vienā jaukā dienā sadomāja iesniegt atlūgumus no darba.

Kā jau tādās reizēs pienākas, viņas sāka atrunāt:

— Pelageja Osipova, vai prāts! Kurp tad skrīsi? Te tev ierasts darbs, nav grūts, labi nopelni.

— Anna Feimane, kā tā vari mūs atstāt, tik ilgus gadus ar tevi strādājušas kopā?

Bet Pelageja Osipova un Anna Feimane paliek pie sava: velti dzīsināt mutes, ejam prom un viss!

Ka jau tā, tad — laimīgu ceļu! Izdarīja grāmatvedība galīgo norēķinu, administrācija pateicības par dabu. Nevar jau piespiest cilvēku darīt to, kas nepatīk.

Pagāja viena nedēļa, otra. Pelageja un Anna strādā citā kolhozā. Te vienā jaukā dienā abas ir atpakaļ:

— Lūdzami, piedodiet mūsu aizmārstīgo solli — abas vaimanā gaužās asarās. — Govis tajā fermā dod maz piena, daudzi darbi jādara ar rokām, nav nekādas kārtības! Kur mūsu acis bija, kad gājām prom no saimniecības.

Tā iznāk, kad neklausā parunai: «Dari, ko darīdams, apdomā galu!»

Benedikts KAULACIS.

Ja Jurijam Nikitinam darba uzdevumu veikšanai būtu uzticēta reaktīvā lidmašīna, viņš neiekristu tik nesmuki. Kamēr ražošanas iecirkņa priekšnieks braukā ar «ņivu» pa zemi, viņš ātri aizšautos pie sievasmātes uz kaimiņu rajonu un būtu atpakaļ. Bet viņam ir tikai lēnais traktors JUMZ. Ar tādu rūpuli braucot, katrs tevi pamana. Un tad sniedz paskaidrojumu! Juris Smirnovs tad arī skaidroja:

— Pēc darba fermā atcerējos, ka sievasmāti, kura dzīvo Rēzeknes rajona Krjukos, sen neesmu apciemojis. Pats biju iedzēris, gribējās arī viņu uzciņāt. Radinieki taču jāciņa. Pie tam vēl svētkos — vai var aizmirst lāga sievieti? Paņēmu pudeli alus un aizbraucu. Ar to pašu traktoru, ar kuru strādāju.

Zobgali gan melš, ka alus pudeles aizvešanai šāds traktors nemaz neesot bijis vajadzīgs.

Kas uztrauc šoferus

Autoinspektors? Nekā nebija, kad iedzer, no paša nelabā nebaidās. Bet tie, kuri strādā ar piena cisternām, jau sen nepārprotami aplicinājuši, ka par visu vairāk baidās no... vājpiena. Atbrauc uz fermu tukšā un pasaka: siera rūpnīca neiedeva. Kaut gan tur katram pakal skrien un ar varēm piedāvā: nu paņem taču! Cita lieta, ja šī prece aiziet «pa kreisi». Kad pēc vairākām sūdzībām no Ļeņina

kolhoza par paviršībām darbā tika aizrādīts vienam no šoferiem, šis atcirta: «Jūs man neesat nekādi aizrādītāji, nekādi priekšnieki. Es tādiem nepakļaujos!»

Nu saki, vai varētu šoferi nobaidīt kas cits vairāk par atgādājumu vest uz kolhozu vājpienu?

No dzīves vērojumiem pierakstīja
A. N. TONS.

MŪSU CIEMIŅI

onieru svinīgā līnija. Šis pulciņš nosaukts Sociālistiskā Darba Varoņa Romualda Kavinska vārdā un jaunie ļepinieši viņam ziņoja par sekmēm. Klasē nav nesekmīgo, bērni veic lielu sabiedrisko darbu, palīdz šefības saimniecībai.

Pēc svinīgās līnijas mazie ciemiņi sfniedza koncertu, klausījās sava varoņa atmiņās par bērniību, uzņēma viņu goda pionieros, apsēja košo sarkano kaklaudu.

Noslēgumā pionieri iepazīnās ar saimniecību, tās centru.

A. OZOLIŅA.

APSVEIKUMI

Pavasaris — mūžīgā atjaunotne un mūžīgā atmoda, dabas dzīves rituma kārtējā cikla sākums. Zeme notraukusi ziemas mieru un sakopojusi spēkus jaunam auglīgam darbam, tam gatavs arī viņas saimnieks. Sveicot gaišajos pavasara un darbaļaužu solidaritātes svētkos visus lauku laudis, rūpnīcu strādniekus, agrofirms administrācija, partijas komiteja, arodbiedrības un komjaunatnes komitejas novēl lielus, radošus panākumus un lai uzkrātās radošās enerģijas potenciāls ir tik liels, ka spēj nobriedināt smagus darba augļus!

Daija, daija man sētiņa,
Vēl daijāka istabiņa:
To darija čaklas rokas,
Mans gudrais padomiņš.

NO BĒRNA MUTES

«Mamiņ, telefons beidzās!».

«Ziema aizbēga, pavasaris atbēga».

«Lietutiņš tek».

«Zineku zupa ar biļiņu salātiem un sandaliņās».

«Raganiņas rausta» (par žagām).

«Krīt sniega drupatiņas un pumpiņas».

«Putenis saputināja».

Redaktors A. RANCĀNS.

Tautas dziesma
Nesen pelnītā atpūta izvadīti mehanizatori Pēteris Loginovs, fermas pārzine Marija Butkāne, kaltes meistars Ivans Mihailovs un lopkopēja Antojina Utināne. Taču visi, kā lielam lielā daļa mūsu veterānu, turpina strādāt. Pateicoties par darbu, vēlam viņiem tādu pat stikstumu kā līdz šim, labu veselību un možu garstāvokli. Tāpat arī visiem agrofirms pensionāriem, darba veterāniem.
Pensiju padome

Lem, Laimīt, man mūžiņu,
Lem raženu dzīvojojot:
Daudz darbiņu padarīt,
Daudz dziesmiņu izdziedāt.
Sveicam svētkos savus čaklos vasaras un rudens palīgus — Riebiņu vidusskolas audzēkņus un viņu pedagogus. Novēlam sekmīgi pabeigt mācību gadu.

I un II ražošanas iecirkņu administrācija.